

ZLOM V 1/2 IVOTĚŠ?

Stáda, 09. čer. 2013

Med mým sícem mým opustil manžel po 20 letech manželství. Prý už mým nemiluje a nechce takhle žít po zbytek života a jemu o pár let víc. Máme tři děti – 19, 18 a 8 let. Všechny byly plánované a chtěné.

Nejstarší je na vysoké škole, prostřední bude maturovat a to nejmladší je ve druhé třídě ZŠ. Jsem na dně a nešťastná. Děti chtějí, abych se dala dohromady. Hlavně nejstarší dcera, která na nás přemluvila péči o nejmladšího syna, chce, abych už se zase vrátila zpátky na zem, přestala smutnit a začala žít normálně. Snažím se, ale asi to nějak nedokážu. Nikdy by mým nenapadlo, ani ve snu, něco takového stane. Brali jsme se mladí a založili spolu firmu. Starala jsem se o děti a on vydával peníze a začal se nám docela slušně a nahromadili jsme nějaký majetek. Po narození nejmladšího syna jsem se vrátila zpátky do firmy, ale nedělalo to dobrotu, tak jsem si založila vlastní firmu. Manžel vždycky všechno a všechno ohledně domácích financí, ohledně všech půjček a hypoték, platil úcty, staral se o dovolené. Vlastně jsem se měla velmi dobře. Já jsem měla jiné věci, hlavně kolem dětí. Teď když už jsou dvě jednoduše, tak mým opustil kvůli mladšímu prý dokonce dlouholeté milence... Nevěděla jsem o něm. Možná kdybych našla firmu, začala a nezaložila si vlastní podnikání, tak by se nic nestalo a on si našel ve firmě milenkou. Nikdy jsem si nemyslela, že mu doma něco chybí, ale nakonec jsem se dozvěděla, že žijeme jen vedle sebe ne spolu, mým nemiluje, že ho nepřitahují.

Asi to všechno píšu velmi zmataně, ale jsem zoufalá a pod tlumícími prášky. Nevím, co se mnou bude? Dokážu si je vytvořit ve svých letech funkční vztah? Kdy to přejde? Manžel je pryč tři týdny. S ním nebydlí. Ona je rozvedená s dvěma malými dětmi a zatím prý hledají něco vhodného, aby tam mohl vzít i našeho nejmladšího. Dám mi nechat a bude platit alimenty. Rozvádět se zatím nechce, asi nechce dělit firmu a já o to taky prozatím nestojím. Nemám ani vztek, jsem spíše v hrozné depresi. Mrzí mým, že děti se nestaví ani na jednu stranu, tak nějak jsem čekala, že mým podrží. Ty starší se jen vyjadřily jednou, že je otec sráb, ale tím to hasne když chci něco říct, tak buď musí někam jít, nebo odvedou pozornost.

Cítím se prostě hrozně opuštěná. Poraďte, co mám dělat. SIMONA